

Algen in de vijver

Mijn eerste resultaten met een eenvoudig middel

Algen - slechts weinige zijn hier liefhebbers van. En zeker aquarianen en vijverbezitters haten ze als de pest, vermits algen hun idylle verstoort, en ze vaak de oorzaak zijn van het verlies van dure planten en vissen. Bij samenkomsten zijn de steeds de belangrijkste gespreksstof. Indien er een stilte valt in de conversatie, hoeft men maar het sleutelwoord "algen" uit te spreken om het gesprek op volle kracht weer te laten openbloeien. Een overvloed van meningen, berustend op de vele ervaringen worden dan uitgewisseld en niemand merkt nog hoe snel de tijd verstrijkt.

Er bestaan enorm veel soorten algen en slechts enkele kunnen deze deftig determineren. Aquarianen en vijverbezitters zijn niet echt geïnteresseerd in algen en gebruiken simpele determinatie op basis van kleur en structuur. Ze komen zo tot groenalgen, draadalgen, zweefalgen, blauwalgen en bruinalgen. Deze bruinalgen hebben alvast niets te maken met de echte bruinalgen in botanische zin (Phaeophyceen).

Bruin- en kiezelalgen groeien vooral bij lichtgebrek, alle anderen bij een mestoverschot in het water. Dit overschot bestaat hoofdzakelijk uit nitraten en fosfaten, die afkomstig zijn van de fecaliën en de urine van vissen, rottend voedsel-, planten- of dierenresten. Maar eveneens door het overbestedingsprobleem.

Algen vervullen een gezonde rol in de natuur: op grond van hun ongecompliceerde bouw en hun supersnelle groei, zijn ze in staat om overbested water terug te reinigen. Water- en moerasplanten doen dit natuurlijk ook, maar hebben al genoeg aan lagere concentratie. Is de afvalconcentratie te hoog zullen ze reeds afsterven. Dat is een van de oorzaken waarom in dicht met vis bevolkte waters geen planten groeien en in intensieve viswaters de biezen- en rietkragen verdwijnen.

Overigens groeien ook de vissen in dit water slechter. Ze nemen weinig voedsel op en zijn op het laatst daardoor algemeen verzwakt en gevoeliger voor allerlei ziekten. Bijzonder opvallend en algemeen geweten is dit bij de karpers en kois zo.

Ook bij algen is voorkomen beter dan genezen. Men mag het niet laten komen tot een overbelasting van het water en also een voedingsbodem voor algen creëren.

Dat betekent dat men grote bacteriefilters (meerkamer- of kiezelfilters) zoals bij de koi-liefhebber dient in te zetten en daar nog, indien mogelijk, een plantenfilter bij te schakelen : dit is een lange gracht, gevuld met moeras- en waterplanten. Toch is het aangeraden om nog steeds regelmatig een deel van het water te verversen. Treden de algen toch massaal op dan is hun bestrijding zeker langdurend.

Natuurlijk vindt men een veelvoud van producten, van alle firma's, op de markt. Ik kan ze natuurlijk niet allemaal beoordelen, maar bij de meeste niet-radikaal werkende middelen, die dus niet alles doden, denk ik toch dat ze meer de verkoper tot nut zijn.

Radicaal werkende middelen bevatten meestal koperzouten. Koper is zeer giftig en in de mogelijkheid om op korte tijd alle leven te vernietigen. Wat de planten betreft worden natuurlijk eerst de sterk groeiende (de algen) beschadigd. En daarop baseert zich de werking van het kopergebruik, meestal kopersulfaat. Een zeer nauwkeurige dosering en een aansluitende waterverversing verbeteren de resultaten. Het is en blijft al bij al een gevaarlijke bezigheid. Een andere mogelijkheid bestaat er in het water aan te zuren. Algen krijgen zeer ongunstige levensvoorwaarden bij zuurdere pH, onder zowat pH5. Een nadeel is dan weer dat deze lage waarde slechts voor een paar tropische vissoorten goed te verdragen is. Voor zuivere plantenliefhebbers is deze regel dan juist weer gunstig. Ook in stromend water gedijen algen minder goed.

Vorig jaar waren er echter in verscheidene vakbladen korte mededelingen te lezen zoals de volgende: "Een niet nader genoemde Engelsman had ontdekt dat het inbrengen van

Hier een foto van eind mei 2011, een zak met gerstestro in een vijver. De zak is er vorig jaar, medio 2010, ingedaan en het water is mooi helder.

stro de algen kon vernietigen". Als meest geschikte strosoort werd gerste-stro genoemd. Een dosering werd niet aangegeven. Natuurlijk had ook ik dit bericht geïnteresseerd gelezen, maar ik had toen wegens een gebrek aan algen geen mogelijkheid tot een test. Verscheidene mensen die bij mij om raad kwamen vragen over hun algenprobleem, had ik deze methode aanbevolen, zonder het minste resultaat te ervaren.

In het voorbije jaar bezocht ik het vogelpark in Walsrode, dat ik overigens één der mooiste parken vind, die ik al bezocht heb. Doorheen het ganse park ziet men grachten en vijvers. Vele vijvers waren alleszins sterk met draagalgen bezet, die ook de ongeveer 60cm grote graskarpers ongemoeid lieten. Bij de binnenvissers is dit al lang bekend, alleen bij de vakhandelaars geldt de opinie dat deze vis het beste is tegen algen. Meestal eten de graskarpers niet wat men wel zou willen, in de binnenvisserij worden het alleen voedselconcurrenten voor de kapers. Maar nu terug naar het park van Walsrode: daar viel mij een vijver op die volledig vrij was van algen. Dit water was lichtbruin, en ik ontdekte hierin kleine strobalen. Toen werd mij alles duidelijk.

Toen begon ik aan mijn eerste proef thuis met de voortuinvijver die ongeveer 6m² beslaat, beplant is met waterlelies, verscheidene moeras- en onderwaterplanten, tezamen met een grote hoeveelheid kleinere kois, die vaak werden gevoederd om goed te groeien. Tengevolge deze sterke voeding, was het water zwaar overbelast en

dicht begroeid met draadalgen. Het was als het ware een vilttapijt van onderwaterplanten (Elodea en Ceratophyllum) en draadalgen.

Vermits ik geen gerstestro kon vinden gebruikte ik roggestro. Ik vulde hiermee een nylonzak (oude panty) en verzwaarde deze met een steen. Het waren ongeveer 8 à 10 liter stro in samengeperste vorm. De zondagnamiddag plaatste ik de strozak en de daaropvolgende dinsdag waren alle algen verdwenen. Ik verwijderde de strozak en begon krachtig te doorluchten, vermits ik vreesde dat door het massaal afsterven van de algen er een groot zuurstoftekort kon ontstaan. De onderwaterplanten waren weer volledig zuiver en fris groen.

Na 14 dagen kon ik vaststellen dat de algen weer langzaam op kwamen zetten. Ik plaatste toen de strozak weer terug en liet hem in de vijver. Tot hiertoe is mijn vijver algenvrij gebleven.

Waarop het berust, dat stro de algen doodt, is heden nog niet bekend, en de hier beschreven proef is zeker geen bewijs, dat deze methode steeds werkt. Maar laat met het zo stellen : de methode is zo eenvoudig en prijsgunstig dat een proef zeker loont. Misschien een idee voor aquarianen die een buitenfilter kunnen vullen met wat stro.

Belangrijk is in ieder geval dat men het verloop van de proef goed controleert, om dadelijk te kunnen ingrijpen. Het gevaar van zuurstofgebrek is naar mijn inziens namelijk zeer groot.